

278.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 1 maja 1926 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Skarbu, Spraw Wojskowych, Kolei i Robót Publicznych o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacaniu zasiłków dla bezrobotnych.

Na mocy punktu c) art. 30 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650) i art. 17 ustawy z dn. 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 120 poz. 863) zarządza się co następuje:

§ 1. Bezrobotny, ubiegający się o zasiłek z funduszu, bezrobocią powinien w ciągu miesiąca po rozwiązaniu umowy pracy z pracodawcą osobiście zgłosić swoje prawa do zasiłków we właściwym państwowym urzędzie pośrednictwa pracy lub jego oddziale.

Zgłoszenia dokonane w terminie późniejszym, niż jeden miesiąc od dnia utraty pracy zarobkowej, uwzględnione nie będą.

Właściwym jest państwowy urząd pośrednictwa pracy, na którego terenie bezrobotny zamieszkuje przynajmniej 3 tygodnie.

Zgłoszenie, dokonane w niewłaściwym państwowym urzędzie pośrednictwa pracy, nie jest ważne i musi być powtórzone we właściwym urzędzie bez przekroczenia pierwotnego okresu, wskazanego w ustępie 1 niniejszego paragrafu.

W stosunku do robotników sezonowych w rozumieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 października 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników sezonowych (Dz. U. R. P. № 96 poz. 896), przewidziany w ustępie 1 niniejszego paragrafu okres miesięczny przedłuża się o przeciąg czasu martwego sezonu.

§ 2. Zgłoszenie prawa do zasiłku jest równocześnie zawiadomieniem o poszukiwaniu pracy i o chęci przyjęcia każdej odpowiedniej pracy, wskazanej przez państwowy urząd pośrednictwa pracy.

Odpowiednią jest każda praca w zawodzie bezrobotnego, o ile:

- 1) warunki umowy o pracy nie są gorsze od ogólnie przyjętych w danej miejscowości,
- 2) opłacana będzie wystarczająco wedle norm, przyjętych w danej miejscowości,
- 3) nie jest niebezpieczna ani dla zdrowia, ani dla moralności bezrobotnego,
- 4) zabezpiecza odpowiednie mieszkanie, jeżeli jest ofiarowaną w innej miejscowości.

Praca ofiarowana w innym zawodzie, niż dotychczasowy zawód bezrobotnego, jest odpowiednia,

o ile zachowane są warunki wyszczególnione powyżej, i o ile nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej.

Bezrobotny może odmówić przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem lub lokautem i ta odmowa nie pociąga za sobą żadnych skutków w zakresie jego uprawnienia do zasiłków.

Dla stwierdzenia okoliczności, wymienionych w ustępie poprzednim paragrafu niniejszego, właściwym jest inspektor pracy, którego opinia jest miarodajna.

§ 3. Przy zgłoszeniu prawa do zasiłku z funduszu bezrobocia bezrobotny obowiązany jest podać się obowiązującym w zakresie rejestracji przepisom, wymaganym przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na podstawie regulaminu, podanego do wiadomości publicznej.

Wobec wyłączenia pracowników umysłowych na mocy art. 14 ustawy z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z pod działania art. 3 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. nie będą uprawnieni do zasiłków pracownicy umysłowi, którzy pracując czy to w jednym, czy też w kilku zakładach pracy, utracili część swych zarobków, lecz nadal pozostają w stosunku najmu pracy.

§ 4. Zgłaszając prawo do zasiłku z funduszu bezrobocia, bezrobotny winien przedstawić państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy następujące dokumenty:

- 1) dowód osobisty, względnie inne urzędowe zaświadczenie tożsamości osoby,
- 2) zaświadczenie o czasie zamieszkiwania w danej miejscowości i stanie rodzinnym,—przewidziane w § 9 niniejszego rozporządzenia,
- 3) zaświadczenie pracodawcy o zwolnieniu z ostatniej pracy według wzoru, ustalonego w § 8 niniejszego rozporządzenia,
- 4) świadectwa z poprzedniej pracy, stwierdzające, że bezrobotny przez dwadzieścia co najmniej tygodni w ciągu dwunastu miesięcy przed dniem zgłoszenia do państwowego urzędu pośrednictwa pracy swego prawa do zasiłków z funduszu bezrobocia pozostawał w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach wymienionych w art. 1 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. (Dz. U. R. P. № 120 poz. 863).

W razie braku dokumentów wymienionych w punktach 2 i 4 paragrafu niniejszego postępowanie w sprawie przyznania zasiłków zawieszają się do czasu uzupełnienia dokumentów.

§ 5. W razie niemożności dostarczenia przez bezrobotnego zaświadczenia wymienionego w p. 3 § 4 niniejszego rozporządzenia z powodu odmowy pracodawcy, państwowy urząd pośrednictwa pracy nie przyjmuje zgłoszenia bezrobotnego do wiadomości, natomiast na żądanie bezrobotnego wzywa pracodawcę do wydania w ciągu 24 godzin takiego zaświadczenia. W razie nieotrzymania go państwowy urząd pośrednictwa pracy komunikuje o tem zarzą-

dowi obwodowemu w celu pociągnięcia pracodawcy do odpowiedzialności w myśl art. 34 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. oraz przyjmuje od bezrobotnego zgłoszenie, które winno zawierać dane powołanego zaświadczenia; w tym wypadku państwowy urząd pośrednictwa pracy zwraca się jednocześnie do władzy policyjnej o przeprowadzenie dochodzenia, celem sprawdzenia tego zgłoszenia.

§ 6. W stosunku do robotników sezonowych w rozumieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 października 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników sezonowych (Dz. U. R. P. № 96 poz. 896), przepisy dotyczące punktu 3 i 4 § 4 zmieniają się o tyle, że okres 12-tu miesięcy, w ciągu którego bezrobotny winien pozostawać przez 20 tygodni w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. przedłuża się o okres martwego sezonu.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do pracowników umysłowych.

§ 7. Zaświadczenia, wymienione w punktach 2, 3, 4 § 4 niniejszego rozporządzenia na zasadzie art. 37 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia zmienionej ustawą z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., wolne są od opłaty stemplowej.

§ 8. Zaświadczenia o zwolnieniu od pracy, które zakłady pracy, wymienione w art. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. obowiązane są w myśl art. 29 i pod rygorem odpowiedzialności według art. 34 i ustępu 2 art. 35 tejże ustawy wydać w ciągu 24 godzin, powinny być sporządzone bezpłatnie, podług załącznika do niniejszego rozporządzenia.

W wypadku, gdy robotnik lub pracownik umysłowy opuścił pracę bez uprzedniego porozumienia się z przedsiębiorstwem, to ostatnie nie może się uchylić od wydania powyższego zaświadczenia z tą tylko różnicą, że zamiast powodu zwolnienia od pracy podaje warunki, w jakich odbyło się opuszczenie pracy przez robotnika lub pracownika umysłowego.

Powyższe zakłady pracy obowiązane są prowadzić specjalne rejestry wydanych zaświadczeń i każde zaświadczenie opatrzyć kolejnym numerem tego rejestru.

§ 9. Zarządy gmin wiejskich, a w gminach miejskich właściciele (administratorowie, rządcy domów), względnie biura meldunkowe obowiązane są

wydać na żądanie bezrobotnego zaświadczenie, stwierdzające na podstawie ksiąg meldunkowych:

- 1) miejsce i przeciąg czasu zamieszkania bezrobotnego w danej miejscowości lub w danym domu,
- 2) stan rodzinny bezrobotnego i jeśli bezrobotny ma rodzinę, wykaz osób należących w myśl art. 12 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia zmienionej ustawą z dnia 28 października 1925 roku o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. do rodziny bezrobotnego.

Jeśli bezrobotny zakwestjonuje stwierdzony w zaświadczeniu wykaz osób należących do jego rodziny, właściciel domu (administrator, rządcą), lub zarząd gminy, względnie biuro meldunkowe obowiązani są zamieścić uwagę w sprawie odnośnej pretenzji bezrobotnego.

Właściciele (administratorowie, rządcy) domów obowiązani są uzyskać od władz policyjnych potwierdzenie tożsamości swego podpisu na zaświadczeniu.

W razie, gdy bezrobotny mieszka we własnym domu, zaświadczenie, przewidziane w paragrafie niniejszym, obowiązana jest wydać władza gminna lub policyjna.

§ 10. W razie uznania przez państwowy urząd pośrednictwa pracy zgłoszenia za odpowiadające wymaganiom ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i niniejszego rozporządzenia, urząd ten rejestruje bezrobotnego, jako poszukującego pracy, który zgłosił się do zasiłku.

W wypadku nieprzyjęcia zgłoszenia o zasiłek bezrobotnego z powodu nieuczynienia zadość wymaganiom ustawy, na żądanie bezrobotnego winna mu być wręczona w ciągu 24 godzin odnośna pisemna decyzja w imieniu zarządu obwodowego.

§ 11. Po zakończeniu rejestracji bezrobotny winien swoim podpisem na karcie rejestracyjnej stwierdzić prawdziwość podanych przez siebie dat.

Jako dowód dokonania przez bezrobotnego zgłoszenia o zasiłek, państwowy urząd pośrednictwa pracy zaświadcza na wydanej „legitymacji poszukującego pracy”, że dokumenty, wymagane w punktach 2, 3 i 4 § 4 niniejszego rozporządzenia zostały złożone i zgłoszenie zostało dokonane.

Państwowy urząd pośrednictwa pracy nie może odmówić bezrobotnemu wydania wymienionej powyżej „legitymacji poszukującego pracy” oraz zaświadczenia na niej, że prawo do zasiłku zostało zgłoszone nawet w wypadkach, gdyby natychmiast wskazał mu pracę odpowiednią w myśl art. 15 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia zmienionej ustawą z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy dnia 18 lipca 1924 r.

§ 12. Jeżeli robotnik sezonowy w rozumieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 października 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych w sprawie zabezpieczenia na wy-

padek bezrobocia robotników sezonowych (Dz. U. R. P. № 96, poz. 896), zgłosi się o zasiłek w okresie 14-dniowym, poprzedzającym bezpośrednio dzień rozpoczęcia martwego sezonu, ma prawo on domagać się decyzji zarządu obwodowego w sprawie przyznania zasiłku zgodnie z przepisami § 22 niniejszego rozporządzenia z tym tylko zastrzeżeniem, że co do wypłaty zasiłków może nastąpić ewentualna decyzja dopiero w ostatnim tygodniu martwego sezonu.

Jeżeli państwowy urząd pośrednictwa pracy stwierdzi w tym ostatnim terminie, że robotnik sezonowy, który pobierał zasiłek od dnia rozpoczęcia martwego sezonu, lub któremu przyznano zasiłek na skutek zgłoszenia, dokonanego przed rozpoczęciem martwego sezonu, pozostaje bez pracy—prawo do zasiłku przysługuje takiemu robotnikowi, począwszy od pierwszego dnia do ukończenia martwego sezonu, bez okresu 10-dniowego wyczekiwania.

Przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do pracowników umysłowych.

§ 13. Zarówno przed otrzymaniem pierwszego zasiłku, jak i w czasie pobierania zasiłków z funduszu bezrobocia, bezrobotny pod rygorem utraty prawa do pobierania zasiłków (art. 15 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia zmienionej ustawą z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r.) obowiązany jest zgłaszać się z kartą polecającą państwowego urzędu pośrednictwa pracy do każdego wskazanego przez urząd ten pracodawcy, w celu omówienia z nim bliższych warunków pracy. W razie niedojścia do skutku umowy o pracę, bezrobotny winien zwrócić się do pracodawcy o zaświadczenie na swej karcie polecającej przyczyn nieprzyjęcia go do pracy, w celu przedstawienia w dniu następnym państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy.

§ 14. Po dokonaniu rejestracji i wydaniu bezrobotnemu legitymacji poszukującego pracy państwowy urząd pośrednictwa pracy winien najpóźniej w ciągu dni 7 dokonać „wstępnej kontroli” uprawnień bezrobotnego w celu stwierdzenia, czy podane przez bezrobotnego daty i fakty odpowiadają istotnemu stanowi rzeczy i czy nie istnieją przyczyny, wyłączające bezrobotnego od prawa do świadczeń w całości lub w części.

W razie potrzeby czynności, wchodzące w zakres kontroli wstępnej, mogą być dokonane przez specjalnych kontrolerów w domu bezrobotnego, w zakładzie pracy, związku zawodowym i t. d.

§ 15. W celu ujawnienia okoliczności, wymienionych w art. 4 punkt a) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia zmienionej ustawą z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., państwowy urząd pośrednictwa pracy może zarządzić badanie lekarskie bezrobotnego.

§ 16. Państwowy urząd pośrednictwa pracy przesyła najpóźniej w ciągu 7 dni od dnia zarejestrowania bezrobotnego zarządowi obwodowemu funduszu bezrobocia zawiadomienie o zgłoszeniu przez bezrobotnego prawa do zasiłku wraz z wynikiem prze-

prowadzonej kontroli, stosownie do przepisów odnoszącej instrukcji. Państwowy urząd pośrednictwa pracy powinien również zawiadomić zarząd obwodowy o wszelkiej zmianie warunków, uprawniających do świadczeń, jaka została stwierdzona przez dalszą kontrolę.

§ 17. Od dnia przyznania zasiłków bezrobotny w ciągu całego czasu ich pobierania obowiązany jest stosownie do regulaminu państwowego urzędu pośrednictwa pracy zgłaszać się osobiście do tego urzędu, jego oddziału lub wyznaczonej instytucji do stałej kontroli, w celu stwierdzenia, że jest bez pracy, wyrażenia gotowości przyjęcia ofiarowanej mu pracy oraz wyjaśnienia, czy w międzyczasie nie zaszły zmiany, wymienione w § 19 niniejszego rozporządzenia. W związku z dokonywaną stałą kontrolą bezrobotnego państwowy urząd pośrednictwa pracy w razie potrzeby może w każdym czasie zarządzić dokonanie przez specjalnych kontrolerów czynności, przewidzianych w ust. 2 § 14 niniejszego rozporządzenia.

§ 18. Jeśli bezrobotny z przyczyn nieuzasadnionych zaniedbał obowiązku zgłoszenia się w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy do kontroli, urząd ten winien wystąpić z wnioskiem do zarządu obwodowego o pozbawienie go zasiłku na czas do 10 dni.

§ 19. Bezrobotny, pobierający zasiłki na mocy ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., obowiązany jest pod rygorem zastosowania do niego punktu b) art. 15, t. j. utraty prawa do pobierania zasiłku, zawiadomić właściwy państwowy urząd pośrednictwa pracy, jego oddział lub wyznaczone miejsce kontroli o zmianach, które zaszły w następujących okolicznościach:

- 1) otrzymania pracy zarobkowej, choćby krótkotrwałej przez niego samego lub przez którąkolwiek z osób zaliczonych w myśl art. 12 powołanej ustawy do jego rodziny,
- 2) śmierć którejkolwiek z osób zaliczonych w myśl tej ustawy do jego rodziny, lub zapewnienia jej utrzymania przez osobę trzecią.

§ 20. Wymienione w przepisach niniejszego rozporządzenia czynności, dotyczące rejestracji, ewidencji i kontroli bezrobotnych, należące z reguły do państwowego urzędu pośrednictwa pracy, a na terenie województwa śląskiego do komunalnego urzędu pośrednictwa pracy — w miejscowościach, odległych od tych urzędów lub jego oddziałów, mogą być przekazywane przedewszystkiem gminom miejskim lub wiejskim, w razie zaś niemożności, instytucjom społecznym o charakterze publiczno-prawnym — zgodnie z przepisami art. 22 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia zmienionej ustawą z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. i rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 września 1924 r. (Dz. U. R. P. № 79 poz. 771).

§ 21. Po otrzymaniu od państwowego urzędu pośrednictwa pracy zawiadomienia o dokonanej re-

jestracji oraz potrzebnych dokumentów obwodowe biuro funduszu bezrobocia lub organy, działające z upoważnienia zarządu obwodowego funduszu bezrobocia decydują o przyznaniu zasiłku oraz określają jego wysokość.

§ 22. Bezrobotny ma prawo domagać się decyzji zarządu obwodowego w sprawie przyznania zasiłków dopiero po upływie okresu 10-dniowego wyczekiwania, t. j. na jedenasty dzień po dokonaniu rejestracji w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy. W razie przyznania zasiłku bezrobotnemu na legitymacji wskazane będą: miejsce, dzień wypłaty tego zasiłku i jego wysokość, w przypadku zaś odmowy przyznania zasiłku zarząd obwodowy powinien podać bezrobotnemu motywy odmowy.

Na żądanie bezrobotnego decyzję zarządu obwodowego w sprawie przyznania zasiłku należy mu wydać na piśmie.

§ 23. Po pierwszy zasiłek bezrobotny może się zgłosić osobiście do obwodowego biura funduszu bezrobocia, jego oddziału, lub instytucji, działającej z upoważnienia zarządu obwodowego najwcześniej na czwarty dzień po nabyciu prawa do zasiłku (na 14-ty dzień po dokonaniu rejestracji w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy).

Po dalsze zasiłki bezrobotny winien się zgłaszać osobiście w terminach, wyznaczonych zgodnie z ustępem ostatnim art. 13 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dn. 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dn. 18 lipca 1924 r.

Przy zgłaszaniu się o zasiłek bezrobotny winien każdorazowo przedstawić: a) dowód osobisty (§ 4 p. 1 niniejszego rozporządzenia), b) legitymację poszukującego pracy z zaświadczeniem na niej państwowego urzędu pośrednictwa pracy o przyznaniu zasiłku (§ 11 niniejszego rozporządzenia).

§ 24. Jeżeli bezrobotny, pobierający zasiłki z funduszu bezrobocia, pragnie nadal otrzymywać je po przeprowadzeniu się do obwodu innego państwowego urzędu pośrednictwa pracy, powinien zawiadomić o tem przez państwowy urząd pośrednictwa pracy, lub jego oddział zarząd obwodowy funduszu bezrobocia, w którego obwodzie przed przeprowadzeniem się zamieszkiwał, celem otrzymania zaświadczenia, uprawniającego do pobierania dalszych zasiłków.

Państwowy urząd pośrednictwa pracy, do którego obwodu sprowadził się bezrobotny, wymieniony w ustępie powyższym, obowiązany jest natychmiast po jego zgłoszeniu się zarządzić kontrolę w myśl § 14 niniejszego rozporządzenia, a zwłaszcza stwierdzić, czy bezrobotny w dalszym ciągu pozostaje bez pracy.

§ 25. Zarządy obwodowe dokonują wypłat zasiłków bezrobotnym za pośrednictwem gmin lub instytucji społecznych o charakterze publiczno-prawnym, z pozwoleniem zarządu głównego, w wyjątkowych wypadkach przez własne biura płatnicze.

§ 26. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc

obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 26 września 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacie zasiłków dla bezrobotnych (Dz. U. R. P. № 84 poz. 818).

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej
J. Jankowski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *Osiecki*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Żeligowski*

Minister Kolei: *Chądzyński*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
Rybczyński

Załącznik do rozp. Min. Pracy
i Opieki Społ. z dn. 1 maja 1926 r.
(poz. 278).

Ważne wyłącznie przy zgłaszaniu prawa do korzystania z zasiłków na wypadek bezrobocia.

Nazwa firmy, względnie imię i nazwisko pracodawcy, adres dokładny _____
_____ (miejscowość) dn. _____ r. _____
Ogólna ilość zatrudnionych pracowników(ic) w okresie czasu, w którym był zatrudniony dany robotnik lub pracownik umysłowy _____

ZAŚWIADCZENIE № _____
(według rejestru).

Niniejszem zaświadcza się, że p. _____
_____ (imię i nazwisko bezrobotnego)
z zawodu _____
zamieszkał _____ dokładny adres _____ lat _____
pozostawał _____ w stosunku najmu pracy od dnia _____
_____ w mojej (naszej) fabryce (zakładzie) _____ (wymienić rodzaj przedsiębiorstwa, zakładu pracy) bez przerwy w dniu _____ roku _____ (z przerwą od dnia _____ do dnia _____ roku _____) i został _____ zwolnion _____ z pracy z powodu _____

W ostatnim przed zwolnieniem okresie płatniczym _____ przeciętny zarobek p. _____
obliczony zgodnie z art. 11 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 659) w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 120 poz. 863) wynosił zł _____ gr _____ dziennie.

(Pieczęć firmy).

Podpis.